

1

*Afgerost door tuig
'k Zou ze mollen als ik kon
Sterfelijkheid zuigt*

Mijn naam is Apollo. Ik was een god. In de vierduizendzeshonderdentwaalf jaren van mijn leven heb ik vele dingen gedaan. Ik heb een plaag veroorzaakt onder de Grieken die Troje hadden belegerd. Ik heb Babe Ruth gezegend met drie homeruns in één wedstrijd tijdens de World Series van 1926. Ik heb mijn toorn doen neerdalen over Britney Spears tijdens de MTV Video Music Awards van 2007.

Maar in mijn hele onsterfelijke leven was ik nog nooit neergestort in een vuilcontainer.

Ik weet niet eens hoe het kwam.

Ik werd gewoon vallend wakker. Wolkenkrabbers tolden mijn gezichtsveld in en uit. Vlammen sloegen van mijn lichaam af. Ik probeerde te vliegen. Ik probeerde in een wolk te veranderen, mezelf naar de andere kant van de wereld te zappen en nog honderd andere dingen die ik anders met gemak had gekund, maar ik bleef gewoon vallen. Ik tuimelde een smalle kloof tussen twee gebouwen in en *BAF!*

Bestaat er iets treurigers dan het geluid van een god die op een berg vuilniszakken neerkomt?

Ik lag kreunend en steunend in de open vuilcontainer. De lucht van ranzige worst en vieze luiers beet in mijn neusgaten.

Mijn ribben voelden aan alsof ze gebroken waren, ook al had dat niet moeten kunnen.

Mijn gedachten tolden verward door mijn hoofd, maar één herinnering kwam bovendrijven – de stem van mijn vader, Zeus: *JOUW SCHULD. JOUW STRAF.*

Het drong tot me door wat er met me was gebeurd. En ik begon wanhopig te snikken.

Zelfs voor een god van de poëzie zoals ik is het moeilijk te beschrijven hoe ik me voelde. Hoe zou jij, een gewone sterveling, het ooit kunnen begrijpen? Maar stel je voor dat je helemaal wordt uitgekled en vervolgens ten overstaan van een lachende menigte met een brandslang wordt platgespoten. Stel je voor hoe het ijskoude water je mond en je longen vult, hoe de druk je huid beschadigt, je gewrichten in natte klei verandert. Stel je voor hoe machteloos, beschaamd en kwetsbaar je je voelt – op brute wijze voor het oog van iedereen ontgaan van alles wat jou tot jóú maakt. Mijn vernedering was nog erger.

JOUW SCHULD, echode Zeus' stem in mijn hoofd.

'Nee!' riep ik ongelukkig. 'Het was niet mijn schuld! Alsjeblieft!'

Geen reactie. Aan weerszijden van me liepen roestige brandtrappen zigzaggend langs de bakstenen muren omhoog. De winterhemel boven me was grijs en onverbiddelijk.

Ik probeerde me de details van mijn veroordeling te herinneren. Had mijn vader gezegd hoe lang deze straf zou duren? Wat moest ik doen om weer in zijn gunst te komen?

Mijn hoofd was te wazig. Ik kon me nauwelijks herinneren hoe Zeus eruitzag, laat staan waarom hij had besloten me naar de aarde te slingeren. Er was een oorlog met de Giganten geweest, meende ik me te herinneren. De goden waren overrompeld geweest, beschaamd, bijna verslagen.

Eén ding wist ik zeker: mijn straf was niet eerlijk. Zeus had iemand de schuld moeten geven en natuurlijk had hij de knapste, populairste, meest getalenteerde god van het pantheon genomen: mij.

Ik lag tussen het afval en staarde naar de sticker aan de binnenkant van het deksel van de container. VOOR OPHALEN BEL 1-555-STINKY.

Zeus bedenkt zich vast, hield ik mezelf voor. Hij probeert me gewoon bang te maken. Hij kan me elk moment met een ruk terughalen naar Olympus en dan laat hij me met een waarschuwing gaan.

‘Ja...’ Mijn stem klonk hol en wanhopig. ‘Ja, dat moet het zijn.’

Ik probeerde me te bewegen. Ik wilde op mijn benen staan wanneer Zeus zich kwam verontschuldigen. Mijn ribben bonkten. Mijn maag was samengebald. Ik greep de rand van de container beet en wist mezelf over de rand te hijsen. Ik tuimelde de container uit en kwam neer op mijn schouder, die met een krakend geluid tegen het asfalt sloeg.

‘Ai-ai-ai-ai-ai,’ jammerde ik van de pijn. ‘Opstaan. Opstaan.’

Overeind komen was niet makkelijk. Mijn hoofd tolde. Ik viel bijna flauw van de inspanning. Ik stond in een doodlopende steeg, die een meter of twintig verderop uitkwam op een straat met de groezelige puien van een borgtochtgeldschietter en een pandjeshuis. Ik was ergens aan de westkant van Manhattan, gokte ik, of anders in Crown Heights in Brooklyn. Zeus moest echt heel kwaad op me zijn.

Ik inspecteerde mijn nieuwe lichaam. Ik bleek een blanke tiener te zijn, gekleed in een spijkerbroek, een groen poloshirt en sneakers. Zo onvoorstelbaar gewóón. Ik voelde me ziek, zwak en héél, héél erg menselijk.

Ik zal nooit begrijpen hoe jullie stervelingen het uithouden. Jullie zitten je hele leven gevangen in een zak van vlees, niet in staat te genieten van simpele geneugten zoals het veranderen in een kolibrie of opgaan in zuiver licht.

En nu, de hemelen staan me bij, was ik een van jullie geworden – net zo’n vleeszak.

Ik rommelde door mijn broekzakken in de hoop dat ik de sleutels van mijn zonnwagen nog had. Weinig kans. Ik vond een

goedkope nylon portefeuille met honderd dollar – lunchgeld voor mijn eerste dag als sterveling, wellicht – en een juniorrijbewijs van de staat New York met een foto van een sullige tiener met krullen die onmogelijk mij kon zijn, op naam van *Lester Papadopoulos*. Zeus' wreedheid ging alle perken te buiten!

Ik tuurde in de container, in de hoop dat mijn pijl-en-boog en lier ook naar de aarde waren gevallen. Met mijn harmonica was ik ook blij geweest. Er lag niks.

Ik haalde diep adem. Kop op, zei ik tegen mezelf. Ik heb vast íéts van mijn goddelijke vermogens behouden. Het had erger kunnen zijn.

Een rasperige stem riep: 'Hé, Cade, moet je die loser 'es zien.'

Bij de ingang van de steeg stonden twee jonge mannen: de een gedrongen en platinablond, de ander lang en roodharig. Ze droegen alle twee een oversized hoody en een baggy broek. In hun nek hadden ze slangentatoeages. Het enige wat eraan ontbrak was dat er in grote letters IK BEN TUIG op hun voorhoofd stond.

De roodharige richtte zijn blik op de portefeuille in mijn hand. 'Nou rustig aan, Mikey. Deze gast ziet er best aardig uit.' Hij grinnikte en haalde een jachtmes van zijn riem. 'Ik durf zelfs te wedden dat-ie ons al zijn geld wil geven.'

Wat er vervolgens gebeurde wijt ik aan mijn desoriëntatie.

Ik weet dat mij m'n onsterfelijkheid was ontnomen, maar ik beschouwde mezelf nog steeds als de machtige Apollo! Je manier van denken aanpassen gaat niet zo makkelijk als, pak 'm beet, in een sneeuwluipaard veranderen.

En daarbij, de vorige keren dat Zeus me had gestraft door me sterfelijk te maken (ja, het was twee keer eerder gebeurd) had ik mijn immense kracht behouden en ten minste een paar van mijn goddelijke vermogens. Ik nam aan dat dat nu ook zo was.

Ik stond níét toe dat twee jonge sterfelijke schurken ervandoor zouden gaan met Lester Papadopoulos' portefeuille.

Ik rechtte mijn rug, in de hoop dat ik Cade en Mikey zou intimideren met mijn vorstelijke gestalte en goddelijke schoonheid. (Die kwaliteiten konden me onmogelijk zijn afgenomen, hoe die foto op het rijbewijs er ook uitzag.) Ik negeerde het straaltje warm containersap dat langs mijn nek droop.

‘Ik ben Apollo,’ verkondigde ik. ‘Jullie stervelingen hebben drie keuzes: breng mij hulde, vlucht of sterf.’

Ik had gewild dat mijn woorden door de steeg echoden, de torens van New York deden schudden en rokend puin uit de hemel lieten neerdalen. Niets van dat alles gebeurde. Op het woord ‘sterf’ sloeg mijn stem over.

De roodharige Cade grijnsde nog breder. Ik dacht aan hoe vermakelijk het zou zijn als ik die slangentatoeages rond zijn nek tot leven kon wekken en hem kon laten wurgen.

‘Wat denk je, Mikey?’ vroeg hij aan zijn vriend. ‘Moeten we die gast hulde geven?’

Mikey fronste. Met zijn korte blonde haar, wrede kleine oogjes en dikke lijf deed hij me denken aan de monsterlijke zeug die in de goeie ouwe tijd het dorp Krommyon had geteisterd.

‘Weinig trek in hulde, Cade.’ Zijn stem klonk alsof hij brandende sigaretten had gegeten. ‘Wat waren de andere opties?’

‘Vluchten?’ zei Cade.

‘Nah,’ zei Mikey.

‘Sterven?’

Mikey snoof. ‘Wat dacht je ervan om hém het te laten besterven?’

Cade liet zijn mes in de lucht rondtollen en ving het bij het heft op. ‘Daar kan ik mee leven. Na jou.’

Ik stak de portefeuille in mijn achterzak. Ik hief mijn vuisten. Het stond me niet aan om stervelingen te pletten tot vleespannenkoek, maar ik was ervan overtuigd dat ik het kon. Zelfs in mijn verzwakte toestand zou ik veel sterker zijn dan een mens.

‘Ik heb jullie gewaarschuwd,’ zei ik. ‘Mijn vermogens gaan jullie begrip ver te boven.’

Mikey liet zijn knokkels kraken. 'Uh-huh.'

Hij sjokte dreunend op me af.

Zodra hij binnen mijn bereik was, haalde ik uit. Ik legde al mijn toorn in die klap. Het zou genoeg zijn om Mikey te vermorselen en een tuigvormige afdruk in het asfalt achter te laten.

Maar hij dook weg, wat ik heel irritant vond.

Ik viel struikelend naar voren. Ik moet zeggen, toen Prometheus jullie mensen uit de klei boetseerde heeft hij slordig werk afgeleverd. Sterfelijke benen zijn onhandig. Ik probeerde het te compenseren door een beroep te doen op mijn grenzeloze voorraad behendigheid, maar Mikey schopte me in mijn rug. Ik viel op mijn goddelijke gezicht.

Mijn neusgaten bolden op als airbags. Mijn oren plopten. Mijn mond vulde zich met de smaak van koper. Ik rolde me kreunend op mijn rug, en keek recht in de gezichten van het wazige tuig.

'Mikey,' zei Cade, 'begrijp jij het vermogen van deze gast?'

'Nah,' antwoordde Mikey, 'ik begrijp er niks van.'

'Dwazen!' kraste ik. 'Ik ga jullie vernietigen!'

'Ja, joh.' Cade gooide zijn mes aan de kant. 'Maar eerst gaan wij jou in elkaar stampen.'

Cade hief zijn laars boven mijn gezicht en toen werd alles zwart.

2

*Meisje uit het niets
Maakt mijn beschaming compleet
Stomme bananen*

Terwijl Cade en Mikey me aftuigden, probeerde ik mijn ribben en hoofd te beschermen door me op te rollen tot een bal. De pijn was onverdraaglijk. Ik kokhalsde en trilde. Ik verloor het bewustzijn en kwam weer bij. Voor mijn ogen dreven rode vlekken. Toen mijn aanvallers genoeg hadden van het schoppen, begonnen ze op mijn hoofd te slaan met een vuilniszak, die scheurde, waardoor ik bedolven werd onder beschimmelde fruitschillen en koffieprut.

Uiteindelijk stapten ze zwaar ademend achteruit. Ruwe handen beklopten me en pakten mijn portefeuille.

‘Kijk eens aan,’ zei Cade. ‘wat cash en een identiteitsbewijs van... Lester Papadopoulos.’

Mikey lachte. ‘Léster? Da’s nog erger dan Apollo.’

Ik ging met mijn hand naar mijn neus, die ruwweg het formaat en de textuur leek te hebben van een waterbed. Toen ik hem terugtrok glinsterden mijn vingers rood.

‘Bloed,’ prevelde ik. ‘Dat is onmogelijk.’

‘Dat is heel goed mogelijk, Lester.’ Cade hurkte naast me neer. ‘En in je nabije toekomst komt er misschien nog meer bloed. Wil je misschien uitleggen waarom je geen creditcard hebt? En geen telefoon? Ik zou je niet graag zo hebben afgetuigd voor maar honderd dollar.’

Ik staarde naar het bloed op mijn vingertoppen. Ik was een god. Ik had geen bloed. De vorige keren dat ik sterfelijk was gemaakt, had er nog steeds gouden ichor door mijn aderen gestroomd. Nooit eerder was mijn verandering zó... totaal geweest. Het moest een vergissing zijn. Een truc. Wat dan ook.

Ik probeerde rechtop te gaan zitten.

Mijn hand gleed uit over een bananenschil en ik viel weer neer. Mijn aanvallers brulden het uit.

‘Ik mag die gast wel!’ zei Mikey.

‘Ja, maar de baas zei dat-ie barstte van het geld,’ klaagde Cade.

‘Baas...’ prevelde ik. ‘Baas?’

‘Inderdaad, Lester.’ Cade knipte een vinger tegen de zijkant van mijn hoofd. “Ga naar die steeg,” zei de baas tegen ons. “Makkelijk doelwit.” Hij zei dat we je moesten aftuigen en tot op het hemd uitschudden. Maar dit...’ – hij wapperde met de biljetten onder mijn neus – ‘...dit is niet bepaald de jackpot.’

Ondanks mijn hachelijke situatie voelde ik hoop opslaan. Als dit tuig speciaal voor mij hierheen was gestuurd, dan moest hun baas een god zijn. Geen sterveling had kunnen weten dat ik op deze plek op aarde zou neerkomen. Misschien waren Cade en Mikey ook niet menselijk. Misschien waren ze knap vermomde monsters of geesten. Dat zou in ieder geval verklaren hoe ze me zo makkelijk hadden kunnen verslaan.

‘Wie... wie is jullie baas?’ Moeizaam kwam ik overeind, terwijl het koffiedik van mijn schouders rolde. Ik was zo duizelig dat het was alsof ik te dicht langs de dampen van de oermassa Chaos vloog, maar ik weigerde me te laten vernederen. ‘Heeft Zeus jullie gestuurd? Of anders Ares? Ik eis gehoor!’

Mikey en Cade keken elkaar aan alsof ze dachten: wie is die gast?

Cade raapte zijn mes op. ‘Ik geloof dat we iets duidelijker moeten zijn, hè, Lester?’

Mikey deed zijn riem af – een stuk fietsketting – en wikkelde hem om zijn vuist.

Ik besloot ze in onderwerping te zingen. Ze hadden dan misschien mijn vuisten weerstaan, maar geen sterveling weerstond mijn gouden stem. Ik aarzelde nog tussen ‘You Send Me’ en een originele compositie ‘Ik ben je poëziegod, baby’ genaamd, toen een stem ‘HÉ!’ schreeuwde.

De hooligans draaiden zich om. Boven ons, op de overloop van de brandtrap van de eerste verdieping, stond een meisje van ongeveer twaalf. ‘Laat hem met rust,’ beval ze.

Mijn eerste gedachte was dat Artemis me te hulp was gekomen. Om redenen die ik nooit volledig had begrepen verscheen mijn zuster vaak als twaalfjarig meisje. Maar iets zei me dat zij het niet was.

Het meisje op de brandtrap boezemde niet direct angst in. Ze was klein en mollig, met donker haar dat in een slordig pagekopje was geknipt en een zwarte vlinderbril met op de hoeken flonkerende nepdiamantjes. Ondanks de kou had ze geen jas aan. Haar outfit zag eruit alsof die door een klein kind bijeen was geraapt – rode sneakers, gele maillot en een groen mouwloos jurkje. Misschien was ze vermomd als stoplicht op weg naar een verkleedpartijtje.

En toch... er lag iets ongetemds in haar uitdrukking. Op haar gezicht lag dezelfde koppige frons als bij mijn oude vriendin Kyrene wanneer ze met een leeuw worstelde.

Mikey en Cade leken niet onder de indruk.

‘Opzouten, meid,’ liet Mikey haar weten.

Het meisje stampte met haar voet en de brandtrap schudde. ‘Mijn steeg. Mijn regels!’ Met haar nasale bazige stem klonk het alsof ze een spelgenootje berispand toesprak tijdens een spelletje doen-alsof. ‘Alles wat die loser bij zich heeft is van mij, ook zijn geld!’

‘Waarom noemt iedereen me een loser?’ vroeg ik zwakjes. Het voelde niet eerlijk, ook al was ik in elkaar geslagen en zat ik onder een laag afval. Maar niemand schonk enige aandacht aan me.

Cade keek het meisje dreigend aan. Het was alsof het rood van

zijn haar zijn gezicht in sijpelde. ‘Laat me niet lachen. Maak dat je wegkomt, snotneus!’ Hij raapte een rotte appel op en gooide hem.

Het meisje gaf geen krimp. Het stuk fruit kwam bij haar voeten neer zonder haar te raken.

‘Je wilt met fruit spelen?’ Het meisje veegde haar neus af. ‘Oké.’

Ik zag niet dat ze de appel schopte, maar hij kwam met dodelijke precisie teruggevlogen en raakte de neus van Cade – die op zijn achterwerk neerplofte.

Mikey trok zijn bovenlip op. Hij beende naar de brandtrap, maar een bananenschil leek pal voor zijn voeten te glibberen. Hij gleed uit en kwam met een dreun neer. ‘AUWWW!’

Ik schuifelde bij het gevallen tuig vandaan. Ik vroeg me af of ik het op een lopen moest zetten, maar ik kon nauwelijks hinken. En ik wilde niet ook belaagd worden met rot fruit.

Het meisje klom over de reling. Ze sprong opvallend behendig omlaag en griste een vuilniszak uit de container.

‘Stop!’ Met een soort jachtige krabbenpas probeerde Cade bij het meisje weg te komen. ‘We kunnen erover praten!’

Mikey kreunde en rolde op zijn rug.

Het meisje trok een pruilmond. Haar lippen waren gesprongen. Bij haar mondhoeken zaten sprietige zwarte donshaartjes.

‘Ik mag jullie niet,’ zei ze. ‘Jullie moeten weg.’

‘Ja!’ zei Cade. ‘Tuurlijk! Alleen even...’

Hij stak zijn hand uit naar het geld dat tussen het koffiedik op de grond lag.

Het meisje zwaaide haar vuilniszak door de lucht. Halverwege explodeerde het plastic en de zak braakte een onmogelijke hoeveelheid rotte bananen uit. Ze sloegen Cade tegen de grond. Mikey werd met zo veel schillen bedekt dat hij eruitzag alsof hij was aangevallen door vleesetende zeesterren.

‘Mijn steeg uit,’ zei het meisje. ‘Nu.’

In de container barstten nog meer vuilniszakken als pofmais open, en Cade en Mikey werden overladen met radijsjes, aardap-

pelschillen en ander compostmateriaal. Op miraculeuze wijze kwam er niets op mij terecht. Ondanks hun verwondingen krabbelde het tweetal overeind en holde er schreeuwend vandoor.

Ik draaide me om naar mijn ondermaatse redder. Ik was niet onbekend met gevaarlijke vrouwen. Mijn zuster kon het pijlen des doods laten regenen. Mijn stiefmoeder, Hera, bracht regelmatig stervelingen tot waanzin zodat ze elkaar in mootjes hakten. Maar deze met vuilniszakken zwaaiende twaalfjarige maakte me nerveus.

‘Dank je,’ zei ik aarzelend.

Het meisje sloeg haar armen over elkaar. Aan haar middelvingers droeg ze identieke gouden ringen met een zegel in de vorm van een halvemaan. Haar ogen glinsterden donker als die van een kraai. (Ik kan die vergelijking maken, want ik heb kraaien uitgevonden.)

‘Hou je dank maar,’ zei ze. ‘Je bent nog steeds in mijn steeg.’

Ze liep in een cirkel om me heen en nam mijn verschijning kritisch op alsof ik een prijskoe was. (Die vergelijking kan ik ook maken, want ik heb ooit prijskoeien verzameld.)

‘Ben jij de god Apollo?’ Ze klonk niet bepaald vol ontzag. Ze leek ook niet van haar stuk gebracht door de gedachte dat er zich goden onder de stervelingen bewogen.

‘Hoorde je ons praten?’

Ze knikte. ‘Je ziet er niet uit als een god.’

‘Ik ben niet op m’n best,’ bekende ik. ‘Mijn vader, Zeus, heeft me verbannen van Olympus. En wie ben jij?’

Ze rook vaag naar appeltaart, wat me verraste vanwege haar groezelige uiterlijk. Ik voelde de aandrang om op zoek te gaan naar een schone handdoek, haar gezicht te wassen en haar geld te geven voor een warme maaltijd. Tegelijkertijd wilde ik haar afweren met een stoel voor het geval ze me ging bijten. Ze deed me denken aan de zwervers die mijn zuster altijd in huis nam: honden, panters, dakloze maagden, jonge draken.

‘Ik heet Meg,’ zei ze.